

A Megtisztulás Útja

Előszó

Fuggerth Endre nem ismeretlen a VÍZÖNELLÁTÓ honlap olvasói körében.

Többen olvasták rendkívül szellemes és [mellbeütő összefoglalóját](#) ¹

Ebben a cikkben Fuggerth Endre egy lehetséges utat vázol, « tisztulás útjának » nevez. Ezen az úton az emberiség kilábolhat a vízhez, az élővilág állapotához és a klímaváltozásokhoz köthető gondjaiból. A javasolt út, a VÍZGAZDA útja, a jelenleg uralkodó felfogás teljes elhagyásán keresztül vezet, ahol az első lépés a szennyvíztisztítás félretétele lenne. A javasolt megoldások a jelenleg mindenütt előírt eljárások teljes ellentététnek tűnnek. Egy humorral fűszerezett nyelvezetben, ami néha istenkáromlásnak tűnik, a jelenlegi megoldásokat a VÍZGAZDA rendszerrel veti össze, amivel a mostani helyzet fenntarthatatlanságára hívja fel a figyelmet.

Ps. A számozott élőkapsok az oldal Szerkesztőjének hozzáadásai, melyek mögötti tartalmak pontosító felvilágosítást adnak a tovább-érdeklődőnek.

Országgh József

¹ <http://www.eautarcie.org/hu/01a2.html> .

A Megfisztulás Útja

Gyarlóságaink bizony számosak, így célzatos javításukra tett minden lépés melegen üdvözlendő. Vannak irányzatok melyek a belátás közelebb-jöttét a test ostorozásával kívánják elérni – jómagam a meggyőzés eszközeül a logikát választom, mellyel az agyra kívánok célzott hatást gyakorolni, s mely eszköz kétségbevonhatatlanul hatásosabbnak bizonyult már mind-ama alkalmakkor mikor a megcélzott nem ugrabugrált veszettül miként-ha páni félelemben, avagy ült meredten blazírt nyugalommal a bizonyosság fölényes mosolyával is jelezve: nemigen szenvedhet kárt, hisz a célpont oly parányi.

Vezérelvem ezúttal is a fokozatosság: egyszerre csak egy gyarlóságot küzdjünk le. De sajna, még e mérsékelt megközelítés ellen is váratlan s csahos támadások érnek; veszett artikulációjuk azonban oly zagyva és dühödtt hogy az sem világlik ki belőle: vajon ellenkezésük nem abból az aggodalomból fakad-e hogy – a lépésenkénti iramot sikerrel tartván – ha nem is hamar de eljő a nap mikor kifogyunk minden gyarlóságunkból, s akkor mily félelmetes űr tátong majd tévelygő lábaik előtt?

Mai gyarlóság-kezelő leckénk témája egy félreértés elosztatása.

Essen szó az emberi szarról akárcsak érintőlegesen is, még a legjobb körökben is tapintható egyfajta elzárkózás, távolságtartási óhaj, rendreutasító-szándékú tekintet, megbélyegzési-kiközösítési igyekezet. Alább rámutatok ezen reakciók helytelenségére, mely alapvető folyamatok meg-nemértéséről tanuskodik; s az összefogottság kedvéért itt eltekintek annak elemzésétől, hogy a civilizálódás eddigi menete hol s mikor bicsaklott meg annyira hogy ezen allűrök a szarral szemben ma még feljebb helyezik önmagukat.

Nézzük a dolgot kicsiben. Vegyünk egy szelet nyers húst. Bármilyen éhesek is vagyunk, nem valószínű hogy nekiesünk nyersen felfalni: előbb megsütjük – azaz *átalakítjuk* – azután élvezetet is nyerve belőle elégítjük ki elemi szükségleteink egyikét. Vegyünk most egy kupacka friss szart. Ha pánikrohamunkban nem semmisítjük meg azonnal, megfigyelhető hogy előregedvén – azaz bizonyos *átalakulás*ok után – mily szépen gömbölgdik közelében az a dinnye, mely édes-hűsítő levére nyaranta oly nyálcsorgatóan vágyunk.

Nem feledve e mikrokozmoszból nyert tanulságot, most vizsgáljuk meg ugyane párhuzamot nagyban. Az emberiség haszonállatok tartásával-nevelésével gigantikus méretekben termeli a húst. Vajon azért, hogy az előálló nyers-hús-áradatot üdviválgások közepette, törvényi szankcióktól kordában-tartottan, technológizált cső- és kád-rendszerekben magas energiaráfordítással megsemmisítse? Nem ez az általános gyakorlat. A nyers-húst tudatosan, védő óvatossággal *átalakítják* ehető fogyasztási termékekké, hasznot hajtva ezáltal abban az értelemben hogy nem kell majd az éhezéstől szenvedjünk. Mindez megfogalmazható így is: a nyers-hús érték, bár ez megfoghatóbban csak az átalakítás után realizálódik. Még szerencse hogy EKKORA előrelátásra képesek vagyunk.

Mivel sokakhoz kívánok szólni a továbbiakban is, bátorságot kell öntsek beléjük, jelezve: az alább következő dolgok megértéséhez sem lesz szükség ennél nagyobb előrelátásra.

A Természet rendje szerint minden élőlény a táplálkozásával arányosan ürít. Állatok esetében az ürítés produktumára a tömör szar kifejezés a legáltalánosabban elterjedt, így a követhető közérthetőség kedvéért is e szóhasználatnál maradok. A földi élet hajnalán túl de még igen régen, a szárazföldön a növények térhódításával az állatok is megjelentek, lassacskán benépesítve a teljes szárazulatot, s vígan ettek és szartak – anélkül hogy bárki is takarított volna utánuk. Oly hosszú ideig működött ez a «rendetlenség» hogy ma csak fej-kapkodva bámulunk, azt sem tudva hogyan mentünk ki magunkat kérész-életű létünk mindennapjainak káoszából, melynek szerves része hogy saját szarunkat statáriális elrendeléssel mindenáron megsemmisítsük, szervesen alkotókra bontva vissza ha már nem lőhetjük ki az ürbe, s még az anyag-megmaradás ósdi, röghöz-kötő elve is itt van a nyakunkba. Hacsak észre nem vesszük: a szar érték ². Melyet nem azért hozott létre láncfolyamatok eredőjeként a Természet hogy valamely aberrált erő azt megsemmisítse. Nem, a szar is (miként a nyers-hús) az átalakulása után lesz igazán hasznos, valójában nélkülözhetetlen. Nélküle megszűnik lassanként a talaj termőereje, mely így nem képes eltartani a terményeit fogyasztó állatseregletet, s a folyamat mindkettő kipusztulásával végződné. Az állatvédők megnyugtatóására előre kell jelezsem hogy a tornyos városokba tömörült emberiség lesz e pusztulás első, s talán egyetlen áldozata: jelen igyekezet szerint minden szarmorzsát megsemmisít ³, és anyai élelmiszert rakat a kiszarolt földekről a polcaira amennyit már csak vegyszerek bevetésével képes kiizzadni a kiüresedő vidék.

Elfogadva tehát hogy a szar érték, mely átalakulása után megnövekedett értékkel bír ⁴, le kellene nyelni a keserű-pirulát hogy az eddigi szarkezelési hozzáállás többet ártott az egyszerű szarkeverésnél, s helyet kellene végre adni annak a szemléletnek mely a szar és eddigi megsemmisítői között újraírja a helyes rangsort, valamint annak a gyakorlatnak mely a szar értéknövelő átalakulását nemcsak kézbentartja és kiaknázza, de TUDATOS átalakító lépésekkel még-eredményesebbé is képes tenni.

Szerencsénkre, létezik egy alapvető munka, mely mind a szemlélet mind a gyakorlat kapcsán fenti értelemben nemcsak útmutató de részleteiben is kimunkált mű, mely azonban elvészne a **Tudás Egyre Sokasodó Tárházában**, ha a *fixa idea* pusztán e **TEST** tovább-hízlalása (a szak-zsargonban: *publikálj vagy pusztulj*), semmint kihúzni e roskadozó tömeg alól még idejében azt ami értékes. Erre irányul az én garabonciás tevékenységem is « Ó Világmindenség, kinek a Titkárod vagyok », mondom együtt Swifttel, midőn elárulom hogy e mű alkotója a Magyarhonból '56 okán emigrált Országgh József (<http://www.eautarcie.org/hu/01b.html>), ki 30 évnyi nem-szponzorált kutatás eredményével « vergődte fel » magát a tudományos csodabogárig az akadémikuskodásra hajlamosabb alkatúak mind-népesebb mezőnyében.

Ezért, anélkül hogy elvenném kenyerét – szerencsés véletlen hogy ennyit azért meghagyott számára a Tudósvilág; *nekem (igaz, kissé más közegben) már nem volt ekkora szerencsém* – nem ismételhetem el itt mindama gondolatokat melyek művében olvashatók: legszerencsésebb az a fordulat ha az érdeklődő maga veszi kézbe (<http://www.eautarcie.org/hu/index.html>) .

² Élőkapocs : <http://www.eautarcie.org/hu/05b2.html> .

³ Élőkapocs : <http://www.eautarcie.org/hu/02b.html> .

⁴ Élőkapocs : <http://www.eautarcie.org/hu/05b.html> .

A mű csúcspontján, katarzisként megélheti az addigiakat maradéktalanul megértő, hogy az értéktelennek gondolt biomassza átgondolt kezelésével akár a klímaváltozást kézben-tartható folyamat (<http://www.eautarcie.org/hu/07b.html>) is a rendelkezésünkre állhat – ha közben okosan merítünk a szarunk adta lehetőségéből. [Félreértések elkerülésére: a magyarázatnak nem része sem ezoterika sem misztika – és mégis meglepően kevés kémiai evidenciát igényel. Ellenben, várhatóan sok konfliktust generál – elsősorban azokkal akik már letették névjegyüket e folyamatok körül az asztalra, s most kiderül: a szar többet ér.]

Ám aki (egyelőre hitetlenkedve a fentiekben) megáll a műben taglalt alkalmazások részleteinek megismerésénél, az is világosan fogja látni: Ha a szart a jelenleg uralkodó, szennyvíz-tisztításnak álcázott módszerekkel nem semmisítjük meg ezek után, akkor:

- 1) megszűnik felszíni vizeink gyorsuló ütemben fokozódó eutrofizációja,

Azaz nem terem mindenütt békanyál, eltűnik az algásodás, visszaszorul a hínárképződés, és még a halak sem pusztulnak el nagyban majd az oxigénhiánytól.

- 2) csökken élő- és talaj-vizeink nitrát-terhelése,

Meg ugyan majd csak akkor szűnik e teher, ha a fülbemászó elnevezésű műtrágyák (az alkalmazások zömében ammónium-nitrát) rutinná vált kiszórásával felhagynak. [Annál is inkább, mert van helyette ezerszer hatékonyabb anyag, mely milliószor jobban harmonizál a Természet rendjével, és egyben olyan változásokat elindító ha nagyban alkalmaznánk, melyről álmodni sem mernénk. De nem is kell, mert ez nem álom, hanem mind-mind automatikus velejáró hozadéka a komposztált-szar átgondolt biomassza-forgalmának.]

- 3) megszűnnek a nagybani szennyvíziszap-elhelyezési problémák,

Merthogy e javarészt hasznosítható anyagot tönkretesz mindama veszélyes anyag mely az ipari üzemekből származik. Ahol még ma is az a kalkulus érvényesül, hogy olcsóbb a büntetést kifizetni mint beruházni és tojzkodni a mocskuk tisztításával. S ezen felderítetlen mocskok követhetetlenül mind beletereltetnek abba a közcsatorna-rendszerbe, melyet az elrendezőik megkérdőjelezhetetlen bölcsessége úgy ítélte jónak, hogy testvériesen fogadja magába a háztartási fekáliás szennyvizet is – de hogyha úgy esik, hát birkózzék meg egy adódó felhőszakadással is. Így legalább ez a szintizta esővíz is azon minutumban szaros-vegyszeres lesz ... de nem folytatom a sort, legyen itt ennyi elég.

- 4) magától eliminálódik a veszélyes-anyag és a gyógyszer-maradékok teljességgel kezelhetetlen víztisztítási problematikája,

Merthogy amivel a piederstálra helyezett jelenlegi szennyvíztisztítás soha nem fog megbirkózni azt a mezei ad-hoc komposztálás simán megoldja. Mese? Nem, kémiai evidencia. Ugyanis bármely reakció lezajlása (legyen itt egy adott gyógyszer-maradék lebomlása) alapján **3 tényező**től függ.

- i. Az aktív reaktánsok **koncentrációjától**.

A szennyvíz híg-vizes oldatában ez értelemszerűen meglehetősen csekély (máskülönben ezektől kellene utólag a vizet valahogyan megtisztítani!), nem úgy a szilárd komposzt-kupacban (ahol szinte minden anyag reaktánsként szerepelhet).

ii. A rendelkezésre álló **időtől**.

A szennyvíz tartózkodási ideje a tisztítóműben jelentősen korlátozott, a folyamatosan érkező és fogadandó hatalmas volumene miatt. Nem így a komposztálás esetében, ahol az összehasonlításban töredéknyi térfogatú komposzt kupaca akár 1 év hosszát is háborítatlanul elpihenhet.

iii. A lehetőségek **tárházától**.

Picit világosabban: a szennyvíz híg-vizes oldatában meglehetősen kevés-féle aktív reaktáns van, így a *lehetséges reakciók száma is korlátozott*, miéltis felettebb gyakori az eset hogy ezekből egyik sem jön be. Magyarán: nincs is mód rá hogy megtörténjék a lebontás.

A komposzt-kupac ezzel szemben *nyűzsög* a mikro-organizmusoktól: mind egy-egy reaktánsnak vehető, ráadásul magasabb szervezettségük miatt *multi-funkcionális* képességekkel felruházottak (*többféle anyagot is tudnak táplálékként kezelni: azaz, mindezeket átalakítják-lebontják*) s ezen túl még *gyors evolúciós-adaptációs képességűek is*. [*Gondoljunk csak a szintén a mikro-organizmusok kategóriájába tartozó kórokozókra, melyek igen rövid idő alatt « kicselezik » az ellenük bevetett egyre újabb antibiotikumokat.*] Így az lenne az igazi csoda ha valami általuk megemésztetlen (azaz átalakulatlan) maradna.

[Vannak persze kételkedők, akiknek az efféle okoskodás nem elég. Többre vágynak. Ezen vágy arra sarkallja őket hogy minden egyes áldott (vagy áldatlan?) gyógyszermolekulát – melyek száma egy másik bölcs elgondolás mentén csak nőttön-nő – meg kívánnak vizsgálni: vajon tényleg hatásos-e a komposztálás? Ezeket ők tudományos kutatásnak nevezik, mikor ekörül serte-pertélnék ügyességükhöz mérten. Nekem (ha elfér még itt egy magánvélemény) e tevékenység inkább ahhoz hasonlatos, mint amikor konkrét elsőfokú egyenletek garmadait oldja sorban meg ma valaki rettentő tudálékossággal. S tenné ezt úton-úttalan, míg a világ világ mert képességei erre elegendőek, s mert kalibere odáig nem terjed hogy észlelné: *a paraméteres megoldás megoldó-képlete már egy ideje létezik, s eldugottan csendesesen piheg míg őkelme serényen és megfeszítve az egyedi eseteken munkálkodva tör magas babérokra.*]

5) megszűnik a talajvíz-tartalékok pazarló felélése,

Merthogy amit most kiveszünk – ha a használat után a csatornába csorgatjuk, ahonnan meg a tisztításnak nevezett hókusz-pókusz után a folyókba eregetik, kihessegetve így az egészet az országból – számunkra bizony elvesz örökre, akárha a lovat porcióznánk ki a seggünk alól. Míg, ha az ésszerű vízhasználat után az Ország-héféle megoldással élünk, a kivett vízmennyiség nagyjából ugyanoda csurog vissza ahonnan kivétetett – megjárva esetleg közben egy ingyenes, okszerű kertöntözést is.

6) ezáltal csökkenthető bizonyos aszálykárok,

A nagyobbak elkerülésére persze mást is be kellene vetni. Amihez megint-csak inkább az agyra lenne szükség (fenti mű olvasgatása közben) semmint 24-órán át zebegő nagyteljesítményű szivattyúkra « belvizesnek » nevezett időkben, melyeket így már 2 hónap múlva követhetik az aszálykáros-sírárok.

- 7) és megmaradna mindaz az energia (képletesen és valósan is) amivel e fenntarthatatlan szar-annihilációs megaprojekt, szétszakatolva a természetes folyamatokat, üzemben tartja önmagát.

Ha mindezen kedvezőtlen – és jelen állapotok között sehogyan sem kezelhető – problémák eltűnnek, a « Talányos Cím » beváltja ígérését: A VALÓDI megtisztulás útjára léphetünk. Hogy ezeken túl mik a további pozitív hozadécai Országh József módszerének? Az aszfaltot róva, belőve, egy aktuális tüntetés béna résztvevőjeként úgyszólván semmi. Egyéb népcsoportokat pedig újfent a műve olvasgatására buzdítanék.

Dég, 2016 április 30.

Fuggerth Endre